

Група підтримки останніх дівчат

КУПИТИ

Коли наприкінці фільмів жахів на екранах з'являються титри, останні дівчата продовжують стояти. Вони пережили найстрашнішу ніч у своєму житті... але що буде далі?

Як і бестселер «Посібник зі знищення вампірів від Південного книжкового клубу», новий роман Ґрейді Гендрікса — це стрімкий, страхітливий і зловісно непередбачуваний трилер. Ліннет Таркінгтон пережила криваву різанину, в якій убивця жорстоко розправився з її родиною та поліцейським. Протягом шістнадцяти років вона відвідує групу психологічної підтримки, де разом із п'ятьма іншими дівчатами з подібним досвідом намагається подолати наслідки травми й почати нове життя. Так триває доти, доки одна з жінок не пропускає зустріч.

Зважаючи на всі обставини, справджуються найгірші побоювання Ліннетт: хтось знає про групу й вирішив знову зруйнувати їхні життя. Але особливість останніх дівчат полягає в тому, що тепер вони мають одна одну, і хоч якими мізерними не були б шанси, якою темною не виявилася б ніч, яким гострим не був би ніж, вони ніколи, ніколи не здадуться.

Я прокидаюся, встаю з ліжка, вітаюся зі своєю рослиною, розгортаю протеїновий батончик та випиваю літр фасованої води. Повністю оживаю й лише за кілька хвилин усвідомлюю, що сьогодні можу померти. Із віком втрачаєш гостроту.

У вітальні я розминаюся й відпрацьовую сорок ударів коліном, сорок — долонею по п'ятах та бічні вправи з підніманням колін, доки піт не стікає на бетонну підлогу. Виконую удари ліктями, що аж плечі палають, стаю на бігову доріжку, збільшую швидкість до семи й не зупиняюся, доки стегна не починають пекти, а груди — розриватися від болю, і навіть тоді я продовжую вправу ще кілька хвилин. Доводиться карати себе за те, що забула, що стоїть на кону, особливо сьогодні.

Замикаюся, поки приймаю душ. Застеляю ліжко, щоб не було спокуси повернутися під ковдру. Заварюю чай, і коли електрочайник вимикається, мене накриває перша панічна атака.

Це не найгірший напад, лише спазм у грудях, ніби велетенська рука стискає легені. Я заплющую очі й зосереджуюся на тому, щоб розслабити м'язи горла, зробити глибокий вдих і наповнити киснем тіло. Минає кілька хвилин. Я вдихаю на повні груди й піднімаю повіки.

Ця квартира — моя фортеця: спальня, вітальня, кухня і ванна, де, якщо дотримуватися розумних заходів безпеки, можна заплющити очі на кілька хвилин, коли поза нею у світі вирує безмежний кривавий бенкет, де найменша помилка коштує життя.

Я йду до вітальні, вмикаю CNN, щоб дізнатися, скільки людей загинуло сьогодні, і з першого ж кадру розумію: наступна доба буде невтішною.

Живий знімок із дрона показує літній табір, захований під рештою інформаційного сміття на каналі CNN. Видно, як легкові автомобілі й екстрені служби скупчилися біля будинків, люди у білих захисних костюмах рухаються між деревами, а жовта поліцейська стрічка блокує проїзд. Згодом з'являється відеозапис минулої ночі; у темряві блимають сині ліхтарі, а потім на екрані з'являється напис, який вражає мене до глибини душі: «Трагедія у "Ред-Лейк" повторюється».

Я вмикаю звук, і сюжет підтверджує мої найгірші побоювання. Хтось убив шістьох вожатих із табору «Ред-Лейк», які закривали заклад на сезон. Злочинець використав різноманітну зброю: ручний серп, електродриль, лук зі стрілами, мачете, — і була б сьома жертва, якби остання шістнадцятирічна дівчина, яку, за словами ведучого CNN, звали Стефані Ф'югейт, не скинула його із сінника.

Убивцю досі не ідентифікували, але на екрані з'являється шкільне фото Стефані: кругле обличчя, чиста шкіра, усмішка крізь брекети, яка крає моє серце.

Після минулої ночі вона більше ніколи не буде такою щасливою. Тепер Стефані — та сама остання дівчина.

Ти дивишся фільм жахів, і безшумний убивця по черзі забирає наркомана, повію, ботана, спортсмена, помічника шерифа, а тепер переслідує незайману виховательку в лісі. Вона єдина застерігала всіх не влаштовувати вечірку в безлюдному літньому таборі, не пробиратися в покинуту психлікарню й не купатися голяка в ізольованому озері — тим паче на Геловін, День подяки, День дерев або в іншу річницю старих нерозкритих убивств. У злочинця бензопила, човновий гак та кухонний ніж, а у дівчини — нічого: ані сили в руках, ані зброї. Тільки хороша витривалість і типове американське обличчя. І все ж, якимось дивом вона долає убивцю, а потім завмирає у заціпенінні. Або падає в обійми прибулих поліцейських, або біжить у сльозах до бойфренда. Кидає заключну

Фразу, запалює останню цигарку, ставить фінальне моторошне запитання. Або ж її забирають у карету швидкої допомоги, де вона кричить без упину, і немає кінця цьому вереску.

Ви коли-небудь замислювалися, що відбувається із цими останніми дівчатами? Після того як поліція виключає їх із числа підозрюваних, після того як преса публікує шкільні фото з брекетами, круглими щоками й невдалими зачісками, які неминуче потраплять на обкладинку книги про справжні злочини? Після молитов зі свічками й хвилин мовчання, після того як хтось посадить меморіальний кущ?

Я знаю, що чекає на тих дівчат. Після підписання контрактів на фільми, після провалу кінофраншизи раптом дещо усвідомлюєш: доки ти перебуваєш у реабілітаційному центрі, вдаючи, що не боїшся темряви, інші заповнюють бланки для вступу до коледжу.

Після туру по ток-шоу, після того як наступний терапевт визнає, що він — лише твій автомат із видачі антидепресантів «Золофт» і ти не зробиш жодного прориву на його сеансах. Після того як ти зрозумієш, що єдина значуща подія трапилася з тобою в шістнадцять. Після того як ти перестанеш виходити на вулицю, після того як ти почнеш оцінювати послуги слюсарів, як інші жінки роздивляються вітрини «Тіффані». Після того як ти покинеш місто, тому що не зможеш витримати погляди батьків своїх загиблих друзів. Після того як утратиш усе, пройдеши крізь вогонь, знатимеш імена своїх переслідувачів, — ти опинишся там, куди сьогодні йду я: у підвалі церкви в Бербанку. Сидітимеш спиною до стіни, збираючи уламки розбитого життя.

Ми — вид, що зникає, і це добре. Нас залишилося всього шестеро. Раніше мене засмучувало, що нас так мало, але ми були творіннями вісімдесятих, а світ рухався вперед. Раніше нас згадували у відеозбірках на ювілеї або до випадкових перезапусків франшиз, а тепер у новинах лише розливи нафти, «Вікілікс», «Рух Чаювання» і Талібан. Ми вшістьох належимо до іншої епохи. Ми невидимі для медіа. Нас не існує.

Вимикаю CNN і визнаю, що помилилася. Насправді нас семеро; я просто не люблю згадувати про Кріссі.

Ніхто не любить. Одне ім'я цієї зрадниці може вибити з рівноваги. Відводжу мить, хоча залишилося всього три години, глибоко вдихаю та намагаюся зупинити бурю в голові.

Едрієнн буде в розпачі. Табір «Ред-Лейк» став місцем її власної трагедії, але вона придбала його й перетворила на притулок для жертв насильства — переважно для тих, хто пережив стрілянину в школі або вирвався з лап викрадачів. Це скалічить її серце.

Але принаймні тепер ми не сваритимемося через давні справи.

Збираюся вирушати, бо відкладати вже не можна.

Рекомендована література

Приховані малюнки

Весілля служниці

Перейти до категорії
Трилер

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ